

Minareden Düşen Ezan

Mehmet Kahraman

4. BASKI

HECE

öykü

Mehmet Kahraman: 1978'de Afyonkarahisar/Çay/Bulanık'ta doğdu. İlkokulu Bulanık'ta, ortaöğrenimini Çay İmam Hatip Lisesinde tamamladı. Anadolu Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümünü bitirdi (2004). Hâlen bir kamu kuruluşunda çalışmaktadır. İlk iki kitabı *Minareden Düşen Ezan* (2014), *Işıklar Açık Kalsın* (2016) Hece Yayınlarından çıktı. Abdullah Harmancı ile birlikte *28 Şubat'a 28 Öykü* antolojisini hazırladı. 2016 yılında *Işıklar Açık Kalsın* öykü kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği ve Eskader öykü ödülleri ald. Öykü ve yazıları Heceöykü, Mahalle Mektebi, İtibar, Türk Dili, Dergâh, Temmuz ve Postöykü dergilerinde yayımlandı.

MİNAREDEN DÜŞEN EZAN

MEHMET KAHRAMAN

HECE YAYINLARI

Hece Yayınları: 317
Öykü

Dördüncü Basım: Eylül 2019

©Hece Yayınları

Kapak Tasarımı
www.sarakusta.com.tr

Teknik Hazırlık
HECE

Baskı
www.dumat.com.tr

ISBN: 978-605-9954-08-2

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.
Konur Sokak No: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara
Yazışma: P.K. 79 Yenışehir/Ankara
T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14
e-posta: hece@hece.com.tr
www.hece.com.tr
Sertifika No:17672

İÇİNDEKİLER

MİNAREDEN DÜŞEN EZAN /	7
ÇOCUKLARIMIZ /	15
ER KİŞİ NİYETİNE /	21
GÖRÜNMEYEN /	29
SÖZ OLA /	45
PENCEREDEKİ KADIN /	53
ÇİÇEKLİ PERDE... /	59
YÜZÜK /	67
KARİYER /	73
ÇOK UZUN BİR SAHNE /	79
KAR /	85
KÜLLER VE MAVİ /	95
HIZ /	99
PAMUK ŞEKERİ /	105
AKSİLİK /	111
ÇÜRÜK YEŞİL /	115
ZOR SORU/BİR OYUN /	119

Ali Zabıt ve Reyyan Betül'e

MİNAREDEN DÜŞEN EZAN

Nuri'yi vurmuşlar. Hem de güpegündüz sokak ortasında. Kimse görmemiş. Arkasından bir el ateş etmişler başına. Olduğu yere yığılmış kalmış. Duyduğumda inanamadım. Ellerim, ayaklarım boşaldı sanki. İçim çekildi, oturdum kaldım. Arkadaşlar koluma girip içeri götürmüşler, hatırlamıyorum. Kolonya ile bileklerimi ovmuşlar, soğan koklatmışlar. Kendime geldiğimde büyük bir boşlukta gibiydim. Yapayalnız, hissiz.

Gördün mü Afyonlu neler var hayatta.

Kaç kişiyi vurdun ağabey? Hiç korkmadın mı?

Durakta herkes bunu konuşuyor. Etme bulma dünyası, diyen de var, üzülüp dua eden de. Daha küçücük bir kıızı vardı, demişim ayılınca. Sordular. Bilmiyorum, dedim. Zihnimde birbirinden bağımsız bir sürü görüntü dönüp duruyordu; sesi, kokusu, duruşu, zoraki gülümseyişleri ve birlikte dolaştığımız yerler... İnsan dün gördüğü birinin bugün ölmesini beklemiyor. Kim bekler ki?

Başım dönüyordu. Kendimde değildim hâlâ. Yerinden kalkmaya üşenen şişman polis memurunun uzattığı evrakı imzalayıp çıkmıştım. Bir adım bile atacak takat yoktu ayaklarımda. Aklıma gelen bir şey olursa bilgi verecektim... Çömel-dim. Nuri'nin otopsi masasında yatan soğuk görüntüsü geldi gözlerimin önüne, devrilmiş bir heykel gibi bembeyaz. Üze-

rinde kefeni hatırlatan bir örtü vardı; doktor, korkunç bir şeyle karşılaşacakmışız da onun için korkmayalım diye alıştırtırcasına bir yavaşlıkla sıyrıldı örtüyü. Nuri'nin karısı küçük bir çığlıkla yere yığıldı. Polisler kucaklayarak dışarı çıkardılar. Ben saçaklardan sarkan buzdan farksızdım. Öylece dikilip kalmıştım. Kimse konuşmuyordu. Doktor cesedin etrafında bir iki tur döndü, sonra anlamam için tane tane konuşmaya başladı. İçerisi çok soğuktu. Floresanın parlak ışığı kristal bir yansımayla aynadan Nuri'nin üstüne düşüyordu. İlk kez bir ölüye bu denli yakındım, dokunacak kadar. Bakamıyordum. Gözlerini aniden açiverecek Nuri ve ben korkup kaçacağım. Doktor elindeki kaleme benzeyen metal çubukla kan pıhtısının yoğunlaştığı yeri işaret ederek, olağan bir şeyden bahsediyormuşçasına sakin, bütün ayrıntılarına değin anlatıyordu. Sol gözünün hemen üstünde büyükçe bir delik vardı, elindeki aleti deliğin içine soktu, düşünmeye dahi fırsatı olmamış, dedi. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Parlak ışık bilincimi kör ediyordu âdeta. Bir ara yan döndürdüklerini hatırlıyorum, konuşulanları duyuyordum, ama anlamıyordum hiçbirini; sesler boğuk ve derinden geliyordu. Görüyor musunuz? Buradan. Görmüyorum, hayır...

Gördüm. Her şeyi gördüm. Elif'in gülüşünü gördüm ya, bu bana yeter.

Nuri bu, bütün pisliklere bulaşmış, hapis yatmış, vurulmuş, ilaç kokulu hastane odasında Azrail'i beklemiş; fakat kader işte, son nefesini vermesine müsaade etmemiş. Yaşayacaksın ve her şeyi göreceksin demiş, kendi ifadesiyle.

Görmüş mü?

Ne bitmez bir açlıkla anlatıyordu Nuri ayın aydınlığında, gözleri ıslıl ıslıl yanıyordu. Üsküdar - Beykoz hattında çalışıyoruz. Nuri özel halk otobüsünde... Seferi bitince bizim durağa geliyor sessizce, bir kenarda çayını içiyor. Kimseyle konuşmuyor. Mat renkli bilye gözleri önüne bakıyor hep. Belki de bu, onun en ehlileşmiş hâli. Neden bilmiyorum, bir tek benimle konuşuyor durakta. Akranı değilim. Dilini hiç bilmiyorum.

Çok sövüyor; küfürü sitem dolu. Kendine. Kol kanat gereceği birini (mi) arıyor? Gece, Vaniköy'deki evlerinin terasında saatlerce konuşuyor. İnsan içinde ağzını bıçak açmayan Nuri, hiç susmuyor. Çocukluğundan aklında kalanları, gençliğin acılarını, ilk aşkını, ilk terk edilmesini, kimsesizliğini sonra, soğukları, parasız geçen günlerini tek tek anlatıyor. Anlatırken gözleri kül tablasındaki sigaraya kayıyor. Derin bir sis bulutunun arkasından bana bakıyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Suskunluk anları zehirli bir sarmaşık gibi ağıyor yüreğime. Tek kelime edemiyorum. Yalnızca şaşkınlığımı belirten yüz ifadelerim.

Neler yaşamışsın be ağabey.

Daha on altı yaşındaymış evden kaçtığımda. Üvey babasının ağzını yüzünü dağıtmış. Annesi kaç git demiş. Bütün ısrarlarına rağmen kendisiyle gelmemiş. Ben bakarım sana demiş. Çalışırım. Çekme bu adamı. Babasının hatırasına ihanet etmekle suçlanmış yıllarca annesini. Affetmemiş. Bugünden bakınca, haklıydı, evlenmek onun da hakkıydı, diyor. Babası olsaydı. Babayı duvardaki fotoğraf temsil ediyor sadece, bir de unutulacak olan adı. Bir oğlu olsaydı babasının adını verecekti. Annenin adını neden kızına vermedin, diye sorduğumda boyununu eğdi. Elif, kimin adıydı? Onu severken, kucağında, kocaman sarkık dudaklarını küçük yanaklarında gezdirirken adını mırıldandığı Elif... Nuri'nin hayatını baştan sona değiştiren...

Anlattıklarını düşünüyordum. Onunla sabaha değin anason kokulu barlarda gecelemiş gibi ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Bir insan hayatına bunca şey nasıl sığardı? Sığarsa dayanılır mıydı? Neler yaşamıştı Nuri? İlk yudumu başına diktiğinde ne hissetmişti? Yaşadığını mı duyumsamıştı? Ya da ilk kadına gittiğinde?.. Korku namına gram yok. Acıyı yudumlayarak içiyor sanki. O anlattıkça benim kanım çekiliyor. Yediği dayaklar, işkenceler, sonra kendisinin yaptıkları. Vücudunda dolaşan elektrikten, sol kaşının üstündeki derin yarıktan, bağırsaklarını delip geçen mermiden... Derin bir of çekiyor. Öldürme diye yalvarıyordu. Ne günahı vardı? Tanrı görevlendirmişti

beni, onun canını almam için. Kanım donuyor. Üşüyorum. Canlandıramıyorum kafamda olan biteni. Kanlı elleriyle ırzına geçtiği kızları, kazandığı paraları barlarda nasıl yediğini bazen gülerek, bazen tiksintiyle anlatıyor. Sorularım ve hayretimi gösteren ifadelerim karşısında, sen ana kuzususun, anlamazsın böyle şeyleri, diye takılıyor Nuri.

Hiç acımadın mı? Hiç rüyalarına girmedin mi?

...

Sabaha kadar, anlıyor musun?

Bir zamanların Vaniköylü Nuri'si, acıması, merhameti olmayan, kan gördükçe şehvete gelen... Anlattıkları genç bedenimde hemen yankı buluyor. Terliyorum. İçimde tarifsiz duygular var, iğreniyorum kendimden. Vahşi bir yönümün olduğunu fark etmek beni korkutuyor. Her insanın içinde yok mudur böyle bir taraf? Kendimden gizlemeye çalıştığım, fırsat bulunca ortaya çıkan. Bunları düşünüyor olmam bile saçmalık. Bu ben değilim. Olmamalıyım. Kum fırtınasına tutulmuş birinin körlüğü yaşadığım. Bir zamanlar Nuri'nin de olduğu gibi şimdi bir türlü içinden çıkamadığı... Hiç olmasaydı dediği... Herkes gibi düzenli bir hayatı olsaydı. Sabah işine gidip akşam evine dönseydi. Sıcak yuvasına girerken kapısını eşi açardı, çocuklar baba deyip kucağına atarlardı. Hafta sonları çekinmeden pikniğe ya da parka gider birlikte eğlenebilirlerdi. Ama bazı yollar var ki dönüşü neredeyse imkânsız. Sanki o yollar katlanıp dürülüyor ve seni takip ediyor. Üzüldüğümü, acıdığımı fark ediyorum. İçimde ona karşı yardım etme isteği doğuyor. Nasıl bir yardım ki bu, elden bir şey gelmiyor. Dert ortağı oluyorum yalnızca. Memleketinden uzak, sıcak bir yuvanın özlemini kuran ben, bir yoldaş bulmanın verdiği güvenle ona sokuluyorum. O da bana... Sultan Ahmet'te buluşuyoruz Pazar günü ikinci vakti. Kalabalık. Ezanlar okunuyor. Elleri titriyor Nuri'nin. Yağmur yağdı yağacak. Mütemediyen sorular soruyor. Ara ara minareye bakıyor. Fısıltıyla konuşuyor. Şadırvandan su sesleri geliyor, ceketini omzuna atmış, mendille elini yüzünü silen insanlar... Annemden kalan bir dua

yok aklımda, diyor, annem. Mezarını ziyarete gidelim.

Gidelim.

Annesinin mezarını ziyarete gidiyoruz ikindi sonrasında. Birlikte dua ediyoruz. Kabrin üstündeki otları yoluyoruz. Akşam alacasına kadar oturup annesinden konuşuyoruz. Hiç tanımadığı babasından... Baba olmanın sevincini anlatıyor, baba demenin tadını bilmeden. Babam olsaydı... Böyle olur muydu, diye tekrarlayıp duruyor ikide bir. Mezar taşının üstünde yazılı annesinin adını siliyor kalın parmaklarıyla, uzun beyaz saçlarını seviyormuş gibi defalarca. Bir çocuğu seyrediyorum sanki. Oynayan. Gözlerim yanıyor Nuri'ye bakarken.

Mezarlıktan çıkınca annemi aramak geçti içimden, aradım. Hal hatır sordum. Hayır duasını aldım. Babam camiye gitmiş. Selam söyledim. Nuri, benim de selamımı söyle, dedi, onunkini de söyledim. Annem arkadaşım sandı, sen de onun annesine söyle, dedi. Aleyküm selâm deyip kapattım telefonu. Birkaç adım atmıştık ki durdu Nuri, esrik bir gülümseyişle bana baktı. Çok şanslısın, dedi. Yürüdük.

O gece Nurilerde yattım. Gece dedimse de sabaha az kalmıştı. Çay ve sigara eşliğinde sabahladık. Bir ara acıkınca Nuri kahvaltılık bir şeyler getirdi, onu yedik. Aç karnına çay gitmiyordu. Bir de içtikçe tuvalete gidiyorduk. Nuri ne anlattığını unutuyordu geldiğinde. Ben de hatırlamıyordum. Rastgele anlatmaya başlıyordu. Sonradan aklıma gelmiş gibi eski günleri hatırlatıyordum. Hoşuma gidiyordu o günleri anlatması, sanki yaşıyor gibi oluyordum. Hatırlamak istemiyordu, ama yine de beni kırmıyordu. Kızdırıyordum onu sorularıyla. Amme işi mi yapıyoruz aslanım, diye öfkeleniyordu. Oysa ben onu hep Koroğlu'na ya da Malkoçoğlu'na benzetiyordum.

Tamam, o zaman siz Amerikan gangsterleri gibiydiniz.

Bozuluyor.

Başlatma Amerika'na, Rusya...

Gözlerinden kıvılcım saçılıyordu sinirlendiğinde. Ellerini tokat vuracak gibi kaldırıyordu. Tamam kızma deyip geri

adım atıyordum. Aklım az önce anlattıklarındaydı. Birlikte ne adamlar dövmüş, barlara girip kafayı çekmiştik. Bela arıyorduk. Paratoner gibi çekiyorduk belayı. Ben tövbeliyim diyordu Nuri. Şeytan azıtıyordu. Dil döküyor, yalvarıyordu karısı bozmasını tövbesini diye. Elif giriyordu ardından devreye, onu kıramıyordu Nuri. Dönüyordu sessizce. Hazmedemiyordu haksızlığı yine de. Helal para diye kaç iş değiştirmişti? Ya patronu dövüyordu ya müşteriye, hiçbir işte uzun süre çalışmıyordu. Her seferinde söz veriyordu kendine, fakat gene olmuyordu. Taksi şoförlüğü, otopark işletmeciliği, özel halk otobüsleri... En son burası.

Geri dönüşü yok. Keşke olsaydı. Bulaştın mı bir pisliğe... Uyyamıyorum. İnsan mıyım diye soruyorum kendime. Sigaralarım bitiyor sabaha doğru. Elif uyanıyor. Boncuk boncuk bakıyor gözleri.

Ne olacak şimdi Nuri?

Ne olacak şimdi Nuri?

Ne olacak şimdi Nuri?

Ne olacağını Nuri de bilmiyor. Sorular beyninde otomatik tuşuna basılmış gibi tekrar tekrar dönüp duruyor. Artık korkuyor. Kaybedeceği şeylerin olması korkutuyor onu. Tek başına olsa vız gelir. Belki karısını da o kadar önemsemiyor. Yalnızca Elif'i... Öperken gözleri buğulanıyor. Kalbi varmış diyorum içimden, yakıştıramıyorum yine de. Kalın dudakları yumuşak tenine yakışmıyor Elif'in. Bıyıkları batıyor hem öperken. Ağlıyor çocuk. Alayım mı diye soruyor karısı, kapıda. Dursun biraz daha. Havaya fırlatıyor. Diliyle karnını gıdıklıyor. Güldürmeyi başarıyor. Yarım yamalak kendi de gülüyor. Yaptığı şeyler bana hiç de komik gelmiyor. Çok anlamsız. Çocuk sevecek yaşta da değil Nuri, ancak torun sevebilir.

Sevmek istersen vereyim sana.

Kadınlarını anlatıyor Nuri sevmekten konu açılınca. Sevdiklerim ve sevmediklerim diye ikiye ayırıyor kadınları. Sevdiklerinden hiç bahsetmiyor. Kaç kadını sevdin, gerçek anlamıyla? Sahipsiz yataklarda sabahladığı geceleri ve o yatakları dolduran, ama yalnızca dolduran kadınları anlatıyor. Hiçbirinin ismi

yok. Hakaretimiz kelimelerle hatırlıyor onları. *Hayatıma üç kadın girdi, esash üç kadın, üçü de allak bullak etti beni.* Kadınlar ve onların sevgileri hakkında özel ders veriyor bana. Her şeyi sadece kendi biliyor havasında. O kadarını ben de biliyorum diyemiyorum. *Gerçekten sevince insan bir başka oluyor, diyor. O zaman korkuyorsun. Onlar için hayatımı verirdim. Diğerleri için değil...* Kim bunlar?

Beni oğlu gibi seviyordu Nuri. Daha ilk görüşünde anlamıştı hırslımı, isyanımı; korkularımı biliyordu daha ben anlatmadan. Akşamları evine davet ediyor, küçük sofrasında yemek yediriyordu. Her işimle ilgileniyordu ayrıca. Evimi temizlemeye yardım ediyor, boyatıyor, gerektiğinde ev sahibime gözdağı veriyordu. Evlenecek olursam düğünümü de yapacaktı. Eşine kız baktırıyordu. Bense yüzünü hiç görmediğim eşini düşünüyordum o anlarda. Bakışımı yakalarsa Nuri diye hiç bakamadığım yüzünü. İhanet ateşi sarıyordu gözlerimi çay tepsisini uzatırken elleri. İnce uzun hünerli parmakları ta içimden yakalıyordu beni. Kokusunu duyar mıyım diye sessizce derin bir nefes alıyordum. Yok, sadece uzun parmakları. Ne çok şey yakıştırdım o parmaklara. Nuri'den çıktığım her gece bir hırsız gibi usulca koynuma sokup çıkıyordum bembeyaz ellerini.

Ondan çok şey öğrenmiştim. Babamdan öğrenmediğim pek çok şeyi. Kimi zaman kendimi onun gibi olduğumu hayal ederken buluyordum. Yürüyorsam yürüyüşüm değişiyordu, oturuyorsam dikleşiyordum. Zenginden alıp fakire veriyordum. Aşevleri açıyordum. Çocuk yuvalarına, huzur evlerine yardım ediyordum. Sonra sevgilime yan gözle bakmanı anında yere seriyordum. Aman diliyorlardı. Evet, çok film seyretmiştim. Ne filmlerdi ama. Yatılı okurken hafta sonları karate filmleri izler, sonra da birbirimize el kol hareketleri yapardık. Nuri'ye anlatırdım bunları da, kendini gülmeye zorlardı. Gülmeyi bilmiyordu Nuri. Hiç gülmemişti belki de. Gülmek racona tersti. Onu güldürmeyi bir görev addediyordum kendime. Karadeniz fıkraları anlatırdım bol bol, şivesini tutturamadan. Gülüyor-

muş gibi yapardı. Acırdım ona. Ruhu kim bilir ne ızdıraplar çekiyordu.

Oğlum olsaydı yine korkmazdım. Ama kız olunca... Daba başka sevdim. Seveceğim hiç aklıma gelmezdi. Eşim kucağıma verdiğiğinde elimde küçücük, daba gözlerini açmaktan âciz esmer bir kız çocuğunu ne yapacağımı, nasıl seveceğimi bilememiştim. İlk kez kalbimi hissettim, vardı, orada hızlı hızlı atıp duruyordu. Eşime tekrar nasıl verdim, ne aralık hastaneden dışarı fırladım hatırlamıyorum. Bildiğim tek şey vardı: korku. İlk kez korktum. Yıllar önce bile... Bu denli korkmamıştım. Kurşunların girdiği yerler acı içindeydi ama ölmek aklımda yoktu hiç. Birini öldürürken de. Ağlamayı bilseydim, ağlardım. Hiç utanmadan. Hastanenin önündeki parkta. Belki de o gece çimlerin üstünde yatardım.

Böyle işte.

Ertesi gün öğle namazını müteakip kılınan cenaze namazının ardından annesinin koynuna yatırdık Nuri'yi. Beş on kişiydik. Haber verilecek başka seveni var mıydı bilmiyorum, kimseye söyleyemedik. Sessizce kaldırdık. Kürek elimde ağırlaştı, atamadım toprağı. Üstüm başım toz toprak içinde kaldı. Çömeldim başucuna. İmam, Yasin suresini okudu. Nuri'yi düşündüm. İmam okumasını bitirdi ve gitti. Ben Nuri'nin karısını bekledim. Başında yarım başörtüsü, gözlerinde kocaman bir gözlük vardı. Elif durmadan ağlıyordu. Susturmak için kucağıma aldım. Nuri'nin karısı ince uzun parmaklarıyla bir süre dua etti.

ÇOCUKLARIMIZ

Her şey ne kadar iyi planlanmıştı oysa.

Çocuklar bahçede oynuyorlardı. Sesleri ta bize kadar geliyordu. Pencereden başımı uzatıp onları seyrediyordum arada bir. Özlemişler birbirlerini, iyi vakit geçiriyorlardı. Seslerin verdiği huzurla çaylarımızı içiyorduk biz de. Süheyla çayın yanına pasta börek yapmış, çocuklara da koydu ama yemediler, top oynayacaklarmış. Kızlar içeride kaldı. Dışarı çıkıp çıkmamakta kararsızdılar. Birlikte oynayacak bir oyun bulsaydık, dedi Leyla'nın kızı; erkekler, top oynayacağız, diye diretince yanımızda kaldılar. Pasta tabaklarını taşımasında yardım ettiler Süheyla'ya.

Ben öğle namazını kılmamıştım, çocuklar servis tabaklarını götürürken kılıverdim. Tespihi, duayı yapmadan içeri geçtim. Kızlar Süheyla'nın yeni aldığı eşyalardan konuşuyordu. İstikbal'den almışlar. Bayağı pahalı şeyler, her yerlerinde kabartmalı harflerle İstikbal yazıyordu. Kaç paraya aldıklarını söylemişti ya unutmuşum, hatırlamıyorum. Bir de seksen iki ekran plazma televizyon almışlar. Benim de ne zamandır canım istiyordu aslında, fakat Abdullah karşı çıkıyor televizyona. Aslına bakarsan günah kutusu ama işte gene de bakıyoruz. Ayda bir görüyoruz birbirimizi diye açmadık bu sefer televizyonu. Şöyle kadın kadına konuşalım, dedik.

Beş kadın bir araya gelince ne konuşur? Bitmeyen ev işle-